

Shelley
Pearsall

ȘAPTE
LUCRURI
IMPORTANTE

smărt
ăge

CORINT JUNIOR

UN COPIL. O FAPTĂ NECUGETATĂ. O ȘANSĂ UNICĂ.

Mamei mele

CINCI

Dacă ar fi fost după judecător, Arthur T. Owens ar fi primit pedeapsa cea mai severă aplicabilă în cazul acelei infracțiuni. Nu credea o iotă din povestea băiatului.

„Deci cred că... să-l văd cum poartă șapca tatălui meu, asta m-a făcut să fac... ce am făcut“, îngăimă Arthur o explicație pentru faptele sale.

Așa, deci. Judecătorul tot nu era convins. În opinia sa, băiatul folosea moartea tatălui ca pretext pentru a provoca un scandal.

Nu trebuia decât să citești informațiile din dosarul puștiului: Arthur avea un tată care abandonase școala și care fusese de două ori la închisoare pentru delikte minore, iar în cele din urmă murise beat. Care erau șansele ca fiul să aibă o viață diferită? Deja începuse să îi calce tatălui pe urme.

— Experiența îmi spune că așchia nu sare de parte de trunchi, îi zise judecătorul lui Arthur.

Dar James Hampton vedea altfel lucrurile.

Când judecătorul termină de vorbit cu Arthur, domnul Hampton se ridică și îi spuse grefierului că vrea să aibă o scurtă discuție cu judecătorul. Grefierul îl întrebă dacă cererea suportă amânare, iar James Hampton îi răspunse, cu o politețe soldățească: „Nu, domnule, cu tot respectul, este urgent.“

Lui Arthur încă nu îi venea să creadă că James Hampton și Colectionarul erau unul și același om. Se tot întreba dacă nu este un truc, dacă nu cumva tipul este un actor sau ceva asemănător.

Cei doi bărbați — James Hampton și judecătorul — ieșiră din sală, iar „scurta conversație“ se transformă într-o consultare de o oră. Ședința instanței fu întreruptă pentru pauza de prânz.

Deși nu-i era câtuși de puțin foame, Arthur se așează în holul tribunalului alături de mama lui și mănâcă sendvișul cu salam și brânză pe care i-l dăduse aceasta. Avea gust de carton cu aromă de salam, dar nu voia să-l refuze, ca să nu o facă din nou pe mama să plângă.

Văzând-o, ai fi zis că a plâns un an fără oprire. De obicei era fardată impecabil, iar părul ei negru arăta mereu la fel. Era întotdeauna aranjat în bucle mari, strălucitoare și îl ținea prins cu o bentiță de catifea albă.

Dar acum avea fața umflată, atinsă de pete roșii. Frământa în palme un șervețel roz. Acesta

se fărâmițase și căzuse peste rochia neagră, care fu acoperită curând de fulgi de nea roz.

Arthur nu știa de ce mama lui purta rochia neagră pentru înmormântări la tribunal, în acea zi. Se aștepta oare la ce putea fi mai rău? El se îmbrăcase cu costumul pentru înmormântări doar fiindcă nu avea altul.

— Îmi pare rău, mamă, zise Arthur, pentru a mia oară.

Spusese aceste cuvinte în fiecare zi în care ea venise să-l vadă la școala de corecție. Le scrisese la finalul fiecărei scrisori pe care i-o trimisese. Le repetase și în acea dimineață, când mama venise să-i lase costumul.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai pățit ceva, răspunse mama lui, tot pentru a mia oară. Surorii tale i-a căzut un dinte. Iar săptămâna asta a luat un 10 la citire. Ți-am spus asta deja? Întrebă din nou, ochii umplându-i-se iar de lacrimi.

Uneori, când mama lui era supărată, vorbea fără noimă.

— Nu mi-ai spus, răspunse Arthur, deși mai discutaseră despre asta, de două ori chiar.

— Crezi că îți vor mai da vreodată drumul să vii acasă?

Arthur oftă.

— Nu știi, mamă.

Dar nu credea că sunt șanse prea mari să se întâmple asta.

Când ședința se relua după prânz, Arthur fu chemat în față. Se gândi că era deja osândit în momentul în care, încă înainte de a ajunge la pupitru, îl auzi pe judecător spunând: „Tinere, aceasta este o sentință ieșită din comun.“

În acea zi, Arthur îl văzuse pe judecătorul Warner trimițându-l înapoi la școala de corecție, pentru două luni sau mai mult, copii care furaseră niște amărâte de pungi de chipsuri sau bomboane. Toată lumea spunea că este unul dintre cei mai nemiloși judecători. Așadar, Arthur știa că o sentință „ieșită din comun“ era un lucru foarte, foarte rău.

— Cu alte cuvinte, continuă cu severitate judecătorul, fulgerându-l cu privirea pe Arthur, nu este pedeapsa pe care ți-aș fi dat-o eu.

Nici nu era greu să-ți imaginezi ce fel de pedepse ar alege judecătorul pentru copiii răi. Arthur își făcuse deja o idee.

Judecătorul îi aruncă o privire Colecționarului, care se înapoiase la locul său din rândul al treilea și care, cu mâinile în poală, privea.

— Acestea fiind spuse, domnul Hampton mi-a explicat că nu este interesat de pedeapsă, ci de redempțiune. Îl privi pe Arthur. Știi ce înseamnă *redempțiune*?

Arthur se gândi că are legătură cu biserica, dar știa că judecătorii nu condamnă oamenii să meargă la biserică.

Dădu din cap în semn că nu știe.

— Ei bine, ar trebui să știi. Caută mai târziu în dicționar.

Judecătorul arătă, cu un aer de nerăbdare pe chip, înspre sala de judecată.

— Nu am timp să fiu profesorul tuturor de aici. După cum vezi, continuă, arătându-l pe Colector, rezultatul faptului că domnul Hampton a fost rănit este că nu mai poate munci, așa că el mi-a făcut o propunere ieșită din comun pentru tine.

Judecătorul îl privi fix în ochi pe Arthur.

— În loc să fii condamnat la a merge la centrul de detenție pentru minori, pentru o perioadă *deosebit* de lungă — lucru pe care îl voi face fără ezitare dacă te mai văd o dată în sala mea de judecată —, domnul Hampton a cerut să muncești pentru el până i se va vindeca brațul.

Lumea adunată în spatele lui Arthur murmură, confuză. Ce putuse să spună judecătorul? Copilul care azvârle cărămizi era trimis să lucreze pentru omul *pe care încercase să-l ucidă*? Oare judecătorul Warner își pierduse mințile?

Arthur se holbă la judecător, la fel de derutat și de surprins ca toți ceilalți. Să lucreze pentru

Colecționar? Cum putea judecătorul Warner să ia o asemenea decizie?

Fără voia sa, Arthur întrebă, având grijă să folosească numele adevărat al Colecționarului, deși i se părea ceva incredibil, ireal:

— Cu ce se ocupă domnul Hampton, domnule judecător?

Judecătorul ridică din sprâncene, mirat.

— Nu știi?

— Nu sunt sigur, mormăi Arthur.

Nu-i venea să creadă că un judecător ar condamna cu bună știință un copil să răscolească în gunoiul altora după sticle de vin și mobilă uzată. Să fi avut bătrânul și o altă slujbă de care nu știa nimeni?

Judecătorul afișă un zâmbet mulțumit de sine.

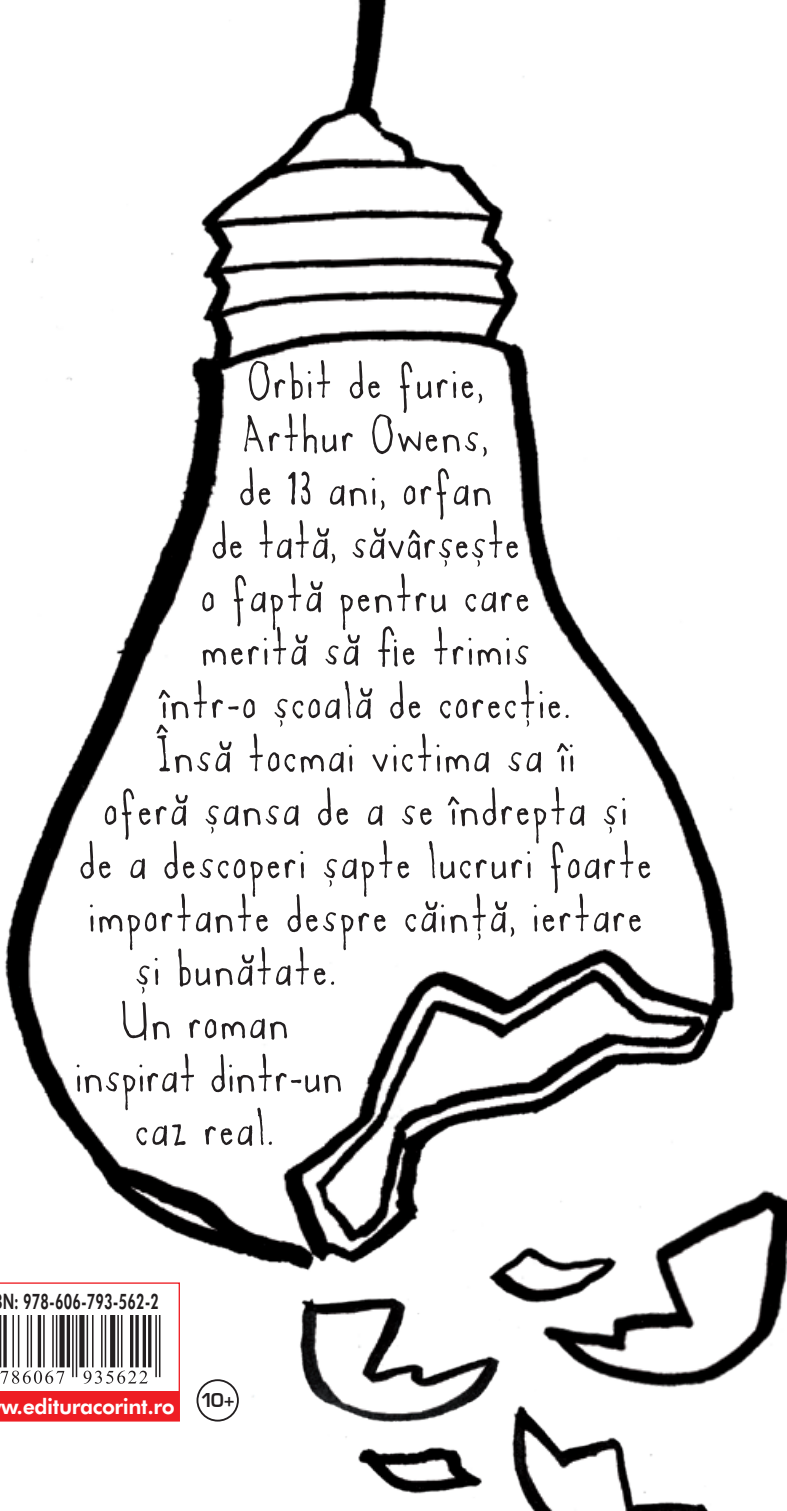
— Atunci bănuiesc că vei afla în curând, nu-i așa, domnule Owens?

Acestea fiind spuse, Arthur fu lăsat să meargă acasă.

MULȚUMIRI

Le mulțumesc în special persoanelor care au făcut posibil acest volum: editorului meu minunat, Nancy Siscoe; agentului meu extraordinar, Steven Malk; redactorului Colleen Fellingham; corectorului expert Amy Schroeder; designerilor Kate Gartner și Trish Parcell; și soțului meu, Mike, întotdeauna primul meu cititor. Le mulțumesc și lui Marcy Lindberg, Bob Kline și Redwin Lewis pentru ajutorul acordat de-a lungul scrierii acestui volum.

Orbit de furie,
Arthur Owens,
de 13 ani, orfan
de tată, săvârșește
o faptă pentru care
merită să fie trimis
într-o școală de corecție.
Însă tocmai victima sa îi
oferă șansa de a se îndrepta și
de a descoperi șapte lucruri foarte
importante despre căință, iertare
și bunătate.
Un roman
inspirat dintr-un
caz real.

ISBN: 978-606-793-562-2

9 786067 935622

www.edituracorint.ro

10+